

fra den Tid mange Episoder, under hvilke det blev godtgjort, at Folk af Fattigdom blev tvungne ud af Sygekasserne, blev afskaarne fra at betale selv det forholdsvis beskedne Kontingent, der krævedes af dem i den laveste Betalingsklasse.

Da imidlertid det Standpunkt, Socialdemokraterne principielt hævder om offentlig og vederlagsfri Sygepleje, ikke anerkendtes i 1892, har vi, som jeg begyndte med at sige, senere under Hensyn til de herskende Partiforhold foreslaaet Forandringer i Sygekasseloven, sigtende til: at give Helbredelsesmidler gratis til ubemidlede, Lægehjælp, Medicin, Sygehusophold o. s. v. Men heller ikke det Forslag er det lykkedes at gennemføre. Jeg maa imidlertid fremdeles mene, at ved en Revision af Sygekasseloven, der ikke gaar den Vej eller dog i nogen Grad den Vej, vil man ikke handle rigtigt. Hvis man vil inddrage under Sygeforsikring de Tusinder, der er for fattige til selv at betale, er der sikkert ikke nogen anden Vej at gaa end den at give gratis Helbredelsesmidler til fattige. Princippet Hjælp til Selvhjælp, som er det bærende i Sygekasseloven, kan være meget godt — den ærede Ordfører talte ogsaa et Par varme Ord om Princippet Hjælp til Selvhjælp, — men Forudsætningen for Princippet Gennemførelse maa være, at der er Mulighed for Selvhjælp til Stede for dem, som man siger at ville hjælpe, og det er der kun i meget ringe Grad hos de 800,000 Medborgere over 18 Aar med under 800 Kr. i aarlig Indtægt. Det er kun i meget ringe Grad, at de har Evne til Selvhjælp. Jeg er saa heldig i denne Opfattelse at være i den nøjeste Overensstemmelse med dette Tings højtærede Formand, Formanden for Regeringspartiet, altsaa ogsaa for det Parti, som den ærede Ordfører repræsenterede, da han talte de varme Ord om Hjælp til Selvhjælp. Den højtærede Formand udtalte i 1890 den 20. December under Behandlingen af Alderdomsforsørgelsesloven — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Linier —: „Den Tale om Hjælp til Selvhjælp er saa gængs, den er blevet ført saa tidt her, saa den kunne vi næsten uden ad, og den lyder saa meget smukt, men der er blot den Ting ved den, at den Vej er ikke til at komme ud ad, thi de Mennesker, der skulle have Hjælp til

Selvhjælp, de kunne ikke hjælpe sig selv, det tillader deres Forhold dem ikke“. Disse fornuftige Ord vidner om det rette Blik paa Fattigfolks Kaar, og de har Gyldighed den Dag i Dag. Den ærede Ordfører har selv indrømmet, at Pengenes Værdi i 1912 er langt fra den samme, som den var i Aaret 1900, og selvfølgelig endnu ringere i Forhold til den Tid, der ligger endnu længere tilbage. De Klasser af Befolkningen, der ikke den Gang havde Evne til Selvhjælp, er den Dag i Dag ikke synderlig gunstigere stillet. Der findes fremdeles mange Tusinde Medborgere, som ikke kan hjælpe sig selv, og overfor hvem det ikke kan nytte at tale selv nok saa kønne Ord om Hjælp til Selvhjælp.

Skulde der nu ikke være Mulighed for at vinde Gehør for de Anskuelser, vi Socialdemokrater møder frem med, vil vi naturligvis være med til at reformere paa Sygekasseloven og Sygekasseinstitutionen, men saa synes jeg, at det ved denne Revision bør gælde Fremgang ad Vejen og ikke Tilbagegang og Ødelæggelse paa saa vigtigt et Omraade som dette, hvor det i Øjeblikket drejer sig om 710,000 Medlemmer, der er inde under Sygekasserne, og hvor vi burde anstrenge os for at faa andre 700,000, der for manges Vedkommende staar paa et endnu daarligere Standpunkt, ind derunder. Jeg synes, det burde være Lovgivningens Opgave, naar Sygekasseinstitutionen har virket her i Landet i en Snes Aar, yderligere at støtte og hjælpe Sygekasserne. Og Sygekassernes Stilling er ikke absolut gunstig: Sygekasseinspektørens Beretning viser, at der er en Tilbagegang i København og Landdistrikterne i Sygekassernes Formuer. Kravene til Udgifterne vokser, og navnlig er der et Omraade, som har voldt Sygekasserne stadig Sorg: Udgiften til Lægehonorar. I 1893 var Udgiften til Lægehonorar i samtlige anerkendte Sygekasser 266,000 Kr., medens den i 1911 var 3 Mill. Kr. I 1893 var Udgiften et Par Kroner pr. Medlem, nu er den 4 Kr. 35 Øre pr. Medlem. Jeg tror, at Lægehonoraret i København i Øjeblikket er 4 Kr. 25 Øre pr. Medlem, og det bliver vist om et Par Aar ifølge Overenskomsten 4 Kr. 50 Øre pr. Medlem. Jeg anser det for meget naturligt, at Lægehonoraret er vokset.